

LEGIE

Kristýna
SNĚGONOVÁ

František
KOTLETA

AGA

FRANTIŠEK
KOTLETA

LEGGIE

AGA

František
KOTLETA

LEGIE

AGA

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2022

Cover art © Jiří Arbe Miňovský, 2022

Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2022

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022

ISBN 978-80-278-0073-5 (print)

ISBN 978-80-278-1180-9 (ePub)

ISBN 978-80-278-1181-6 (mobi)

ISBN 978-80-278-1182-3 (pdf)

V jedné předaleké galaxii

Vesmír je kruté místo. Právo na život má pouze ten, kdo si jej uhájí v boji. Taková jsou pravidla tam venku. Lidé se je dozvěděli v den, kdy na jejich planetu zaútočila invazní flotila civilizace enlilů. Krátká, ale tvrdá válka srazila lidstvo na kolena a udělala z něj otroky mimozemských dobyvatelů. Otroky, kteří si zaslouží život, jen pokud budou svým majitelům věrní a užiteční. Jenže lidé se nevzdali. Kapitán české tajné služby František Moravec připravil plán na záchranu lidstva, který sice ztroskotal, ale jemu se podařilo aspoň získat starou nákladní loď, tajně vybavenou technologií tajemných rutašů – prastaré vesmírné rasy, jež se nyní skrývá před světem. Na lodi Kraksna pluje s ruským poručíkem Gerasimem, technikem Aloisem Vodičkou, mimozemšťankou Agou, italským kuchařem Giuseppem, tajemnou Amandou, unesenou mimozemšťany dlouho před začátkem invaze, a polskou profesorkou Dankou Krasiňski, která by tam nejráději vůbec nebyla. A s odhodláním škodit enlilskému impériu a jeho bitevním flotilám. Ano, na první

*pohled to není nejostřejší posádka, ovšem není
všem dnům konec a lidé koneckonců vždycky
dokázali překvapit.*

Po bitvě

„V případě návratu k planetě Karchemiš je pravděpodobnost zničení lodi 85 %. Pokud bude velet kapitán Moravec, je to až 93 %.“

„Mohl bys tu krávu vypnout?“

„Gertruda není kráva. Je to samoučící inteligentní bojový program. Zjišťuje všechny okolnosti, včetně měkkých psychologických faktorů, a na jejich základě vyhodnocuje rizika...“

„Bla bla bla,“ přerušil Vodičku Gerasim.

Také mi z toho třeštila hlava. Nechápal jsem, kde bývalý mistr z Vítkovic taková slova jako „vyhodnocuje rizika“ a „měkké psychologické faktory“ vůbec bere. Podle mě teď příliš často zaplétá hovory s Dankou Krasiňski. Ta v posledních dnech vylezla ze své ulity a začala se víc zajímat o posádku i o Vzdušující, tedy naši loď. Podobně na tom byl Giuseppe. Zatímco všude kolem pobíhali karové a pomáhali nám dokončit instalaci rutašské technologie – samozřejmě pod přísným dozorem Vodičky, který hlídal, aby si k podstatě toho, co mají ve svých prackách, nečuchli moc zblízka –, kuchař s námi začal... no, prostě normálně mluvit. Bylo to zvláštní. Pořád jsem če-

kal, kde se objeví problém, ale asi už žádný nebyl. To, čím jsme si prošli na Karchemiši, nás spojilo, i když bylo dost těžké to Vodičkovi vysvětlit. I když jsme na to spíš tak docela neměli odvahu.

„Co to je?“ zeptal jsem se podezřívavě. Na můstek totiž právě vešel Giuseppe a v ruce držel tác, z něhož se linula... vůně.

„Nesmrdí to,“ potvrdil mou domněnku Gerasim. I on se tvářil nedůvěřivě.

„Říkal jsi, že pizzu neumíš a nemáš ji rád,“ prohlásil jsem opatrně.

„Není to pizza, ale focaccia,“ protočil Ital oči.

„Fakáča?“ zakřenil se Gerasim. Přesto odhodlaně popadl kousek nakrájené chlebové placky a opatrně se do něj zakousl.

„Focaccia. Tradiční italské jídlo. Tradičnější než pizza. Karové nám dali nějaké zajímavé suroviny, ze kterých jsem ji mohl upéct,“ vysvětlil kuchař.

„Nezabije nás to?“ zeptal jsem se ostražitě.

„Konzultoval jsem výběr surovin s profesorkou. Věří, že tyhle jsou pro lidi bezpečné,“ prohlásil Giuseppe dotčeně. Protože se Gerasim tvářil, že mu jídlo chutná, odvážil jsem se a také si kousek vložil do úst. Bylo to vynikající. Neskutečné. Opravdové pozemské jídlo.

„Ona sama to prý ale pozře, až ochutnáte vy dva,“ dodal Ital s pořouchlým úsměvem.

Mně už to ale bylo jedno. Vážně to bylo dobré. Musel jsem se hlídat, abych si po druhém kousku nedal třetí, a vybídl jsem Vodičku. I on přijal jídlo s nadšením.

„Chcete vědět, z čeho je ta mouka?“ zeptal se opatrně Giuseppe.

„Hani ha huatý puache,“ odvětil za mě Gerasim s plnou pusou.

Měl pravdu. Tohle byl vesmír, kde si enlilové zajišťovali zásoby na dlouhé meziplanetární lety mletím lidí na separát v obrovských masokombinátech. Pokud to nevypadá jako jídlo z někoho, s kým jsem ve školce hrál *Zajíček v své jamce sedí sám*, nehodlal jsem to detailněji zkoumat.

Břicho mi udělalo nějaký zvuk, který ale neznamenal nic špatného. To jen, že po dlouhých měsících mělo v sobě něco, co bylo požitelné, a nešlo o rutašskou růžovou vodu, tedy naše oblíbené kafe, které nás drželo při životě.

„Můj táta říkával, že po takovém šmaku už jenom vodu, doutník a nějakou fešnou soudružku na zahřátí,“ usmál se spokojeně Gerasim.

„Moje prababička Plháková zase měla takový pořekadlo, že po dobrém obědě hodinu spánku a po špatném ani nevstát. Hodinku šlofíka bych si dal,“ doplnil jsem ho.

„Chutnalo vám to?“ zeptal se nejistě Giuseppe.

„Bože, je to geniální. Upečeš nám to znova?“ navrhl jsem s nadějí v hlase.

„Nejsem kuchař,“ ušklíbl se v odpověď.

Měl pravdu. Nebyl. Nic kromě nevábne úpravy separátu a focaccie evidentně nezvládl. Museli jsme to nějak vyřešit, ale teď jsme měli důležitější věci na práci.

„Doufám, že tu nehodláte kouřit. To karské listí není nic, o čem bych věděla, že je dlouhodobě vhodné pro lidský...“

Profesorka se vynořila přímo za Giuseppeem. Zatímco Gerasim se kroutil, aby neřekl to své „bla bla bla“, ona uprostřed proslovu spatřila tác v Italových rukách.

„Focaccia!“ vykřikla nadšeně, a když Ital souhlasně pokýval hlavou, decentně vzala kousek do ruky a způsobně jej začala jíst. Musela se ale přitom dost ovládat, aby to nehltala.

„Může mě tu někdo poslouchat? Když jste se nenáviděli, šla mi práce lépe od ruky,“ povzdechl si Vodička.

Natáhl jsem se po svém hrnku a zapil italskou pochutinu růžovým kafem.

„Gertruda není...“ vrátil se poté k původnímu tématu, ale já ho mávnutím hrnku zastavil.

„Co teď Vzдорující umí?“ zeptal jsem se napřímo.

Vodička vyvolal uprostřed místnosti virtuální obraz naší lodi. Na některých místech byly vidět odkryté části, na nichž pracovali karové pod dohledem Mistra lepení. Vznášeli jsme se v prázdném koutě vesmíru, kam nás vyplivl vesmírný proud. Dostali jsme se sem díky rutašské navigační mapě v našich systémech. Kolem nedaleké vyhaslé hvězdy se nacházelo dost asteroidů, které karské flotile poskytly velké množství surovin, jež se daly zpracovat a použít k opravě poškozených lodí. Mistr lepení nás už opustil, stejně tak tanečníci petragunu. Jen pomáhali s našimi technickými potřebami při přestavbě. Danku Krasiński stálo dost diplomacie, aby se Královna žihadel smířila s tím, že bude mít na palubě panáče, anarchisty a rozhodnožky, ale vzhledem k tomu, co jsme pro ni udělali, nám dala nějaký posvátný slib, že nikomu nic neusekne. Pro karskou kulturu to představovalo skutečný pokrok.

„Nejdůležitější bylo asi spuštění velkých výrobníků po celé lodi. Soustředíme je na produkci bojových prostředků,“ ukazoval Vodička místa, na něž se vrátil původní pancíř a loď tak znovu vypadala jako... no, jako nákladní krakšana. „Jedou teď naplno. Ze základních surovin, které můžeme sami natěžit na asteroidech, umějí vyrobit ty nejdůležitější prvky našeho obranného systému.“

„A to?“ zeptal se Gerasim.

„Jde o sítě a kusy kovu, které nás chrání před projektily různých kalibrů a před následnými energetickými výboji...“

„Štítý?“ zeptal se s nadějí Gerasim.

„Ne, nejsou to štítý. Je to všemožný bordel, který vypustíme, když na nás někdo střílí,“ vysvětlil jsem Gerasimovi, který své představy o vesmírných lodích stále zakládal na dávných pozemských sci-fi seriálech.

„Kromě toho můžeme sami vystřelovat malá torpéda. Ta také pocházejí z našich výrobníků.“

„Jako na ponorkách,“ neřekl konečně nějakou pitomost Rus.

„Ano, jako na ponorkách. Plus byly provedeny úpravy některých skladů na okrajích lodí. Tam nabíráme drobné asteroidy pro případ nutnosti bombardování. Bez problému nahradí klasické bomby. Když je pošleš na povrch planety z oběžné dráhy, ta rychlost nárazu sama o sobě stačí k nadělání pořádné paseky,“ vysvětloval Vodička.

„A to dělo?“ zeptal jsem se.

„Pořád nemáme co do něj. Výroba dostatečného množství fenderových antičástic trvá dlouho a o antihmotu jsme přišli,“ odvětil Vodička.

Jen jsem pokrčil rameny. Patrně jsme vyhodili do vzduchu jednu z nejdražších věcí ve ves-

míru, kterou jsme ukradli na naší předposlední výpravě a zatajili ji před slepičí mafií, ale stálo to za to.

„Furt lepší než nic. To je všechno?“

„Dokončili jsme instalaci maskovacího systému, který měli rutašové na té své staré stanici. Dal jsem ho i do nové Malé Krakсны a druhého výsadkového modulu. Na těch dvou je nejvíc potřeba, aby...“

„V pohodě, Lojzo, odvedl jsi hromadu práce. Ale teď už se musíme vrátit na Karchemiš,“ mávl jsem rukou.

„Předčasný návrat na Karchemiš zvyšuje pravděpodobnost destrukce lodě na 97 %,“ oznámila Gertruda.

Dědek se na mě rozpačitě podíval.

„Jedno procento za Amandu, jedno za Agu a jedno pro štěstí. Nechci už čekat ani den. Rozloučím se s Rajdou, Šlápou a Běhnou. Je čas jít zase o planetu dál,“ prohlásil jsem rozhodně.

Tak snadno to ale nešlo.

* * *

„Cože udělají?“

Profesorka zhltnula poslední kousek focacie a pak nám přdestřela problém, kvůli němuž na můstek dorazila. „Čajinská unie má nyní

v čele samce. Císařovna jej nemůže přijmout, ani Královna žihadel. Ony jednají jako se sobě rovnými jen se samicemi.“

Gerasim si přiložil ukazováček k hlavě a gestem naznačil výstřel do spánku.

„Nedělejte opičky, poručíku Wojcechovsky. Jde o kulturní zvyklosti ustálené již stovky let, to nejde jen tak vymazat. Karky jsou velmi hrdé. Čajinská unie jim sice může poskytnout azyl na jedné ze svých mnoha prakticky neobydlených planet... a hodnoty obou druhů jsou v mnoha ohledech slučitelné, ale...“

„Kobylky nehodlají vyjednávat s někým, komu by nejraději něco ufikly.“

„Nejsou to kobylky, Gerasime, a dovolte, abych vám připomněla, že třeba v takovém Švýcarsku ženy získaly volební právo až v roce 1971, tak se nad cizí kultury nepovyšujte,“ otočila se profesorka našťavaně na ruského bohatýra.

Ona to takhle měla. Fascinovaly ji všechny vesmírné kultury a jejich sociální interakce. Respektovala a obdivovala jejich zvláštnosti. Tuším, že i o Ažině lpění na tom, že mě jednoho dne strašlivým způsobem zabije, prohlásila, že jde o fenomenální koncept cti. V tomhle byl karský matriarchát na vesmírné poměry ještě docela roztomilá záležitost.

„A není to jejich problém? Amanda už je sama dobré tři týdny. Spím s bídou čtyři hodiny a dennodenně se dvacet hodin dřu, abychom se pro ni mohli co nejdříve vrátit. Nebudu tady čekat, až se ti luční koníci rozhodnou nechcípnout hlady uprostřed pustého vesmíru. Můžou si tu svoji kulturu strčit víte kam!“ rozohnil se na svou povahu dost nezvykle Vodička. Vážně vypadal strhaně. Amanda mu přirostla k srdci a každý den, kdy trčela sama na Karchemiši, přidělával starosti nejen jemu, ale i mně.

Na druhou stranu jsem ale cítil zodpovědnost za tanečnický petragunu. A nebyli to jen karové, ale i různí vyvrhelové jiných roztodivných ras, jimž učaroval rebelský tanec.

„Co jsou vlastně ti čajíčkové za rasu?“ zeptal jsem se.

„Není to rasa, ale obchodní společnost – Čajinská unie. Vznikla před celými věky sloučením tří různých společenství, která vytvořila obrannou a obchodní alianci. Přijímají bez rozdílu každého, kdo se k nim přidá. Kdysi jsem se s nimi na pár týdnů setkala, když jsem...“ umlkla.

„Když jste makala pro Společenství. To není nic, co bychom nevěděli,“ pohodil jsem hlavou na znamení, že to je stará historie.

„Jejich planety jsou dost nehostinné. A vůbec jde o zapadlý kout vesmíru, o nějž nikdo

nemá zvláštní zájem. Oni se však naučili přežít i v tvrdých podmínkách. Karové jsou ovšem na extrémní výkyvy počasí zvyklí, a navíc jejich technologie stavby vesmírných pevností by se unii mohla hodit,“ pokračovala ve výkladu Danka Krasínski.

„Vysvětlila jste to Císařovně?“ nadhodil jsem. Pokývala hlavou.

„Má své zásady, přes něž se nedokáže přenést. Už to, že přijali vaše... přátele... pro ně bylo dost psychicky náročné a vyžadovalo to značně kreativní výklad karských tradic.“

„A vy s nimi jednat můžete? Myslím s čajíky, teda Čajinskou unií. Být něco jako prostředník?“ otázal se Vodička klidnějším tónem.

„Snažím se o to, ale potřebuji hodně času. Myslím, že i nám by se nové zázemí hodilo. Mít kde se na chvíli ukrýt a nebát se, kdy na nás zaútočí enlilové,“ pronesla velmi tichým hlasem.

„Čas nemáme,“ odpověděl dědek.

„Běžte do toho,“ promluvil jsem současně s ním.

„Ale...“ namítl Vodička.

„Ale ty by ses měl pořádně vyspat. Ukonči všechny opravy. Musíme vyrazit.“

„Ale...“ ozvala se pro změnu profesorka.

„Ale vy byste se měla přichystat také. Na svou misi. My zjistíme, co se stalo s Agou, vyzvedne-

me Amandu a vrátíme se sem pro vás,“ přerušil jsem rázně i Polku.

„Neměla by tu zůstat sama,“ zachmuřil se Gerasim.

„Postarám se o sebe, děkuji za péči, mladíku,“ odsekla profesorka.

„Ticho!“ zařval jsem podrážděně. „Jsem kapitán téhle lodě. Jsem velitel téhle mise. Lojza jde spát, vy s Gerasimem si vezměte modul a běžte vyjednávat za kary, a pokud si myslíte, že je to dobrý nápad, pak i za nás. Gerasim si vezme kulomrd a všechno vybavení, co se může hodit. Bude-li to třeba, prostřílí se s vámi skrz celou galaxii. Protože to on umí.“

„A bude mě také hlídat, abych nekontaktovala kulšeše, že?“ pronesla profesorka ironicky.

„Pokud to uděláte, zastřelí vás. A pokud ne, každé chobotnici, co se na vás jenom křivě podívá, strčí do řitního otvoru její vlastní chapadlo. Tak snadné to je, paní profesorko. Ale já jsem vám už několikrát řekl, že vám věřím. Po tom, co se stalo na Karchemiši, víc než dřív. Gerasim půjde s vámi, protože je to Gerasim. Vyhodí do povětří celou planetu, jenom aby zachránil člena posádky. My půjdeme udělat to samé. Měla byste se jít sbalit,“ řekl jsem jasně a rozhodně, čímž jsem považoval celou věc za ukončenou. V tu chvíli mě však Vodička upozornil,

že nás volají karové. Navázal spojení a na obrazovce se objevila samotná Královna žihadel.

„Naše komando je připraveno se nalodit na Vzduřující. Upozorněte nás sedm cyklů před svým odletem.“

„Jaké komando?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Výzvědná mise, kterou nám dopravíte na Karchemiš. Vaše vůdkyně ji schválila. Vážně by vám měla něco useknout, kapitáne Bouchači,“ dodala Královna a ukončila spojení.

Zavrčel jsem.

„O tom jsem s vámi také chtěla mluvit,“ pronesla profesorka. Ostře jsem na ni pohlédl.

„V případě návratu na Karchemiš bez dvou členů posádky je pravděpodobnost totální destrukce lodě 99 %,“ ozvala se Gertruda.

„Vypni tu krávu!“ zařval jsem na Vodičku.

„Tak já bych šel upéct další focacciu...,“ zamumlal Giuseppe a vytratil se z můstku.

Zpátky na Karchemiš

Karskému komandu velela Sekáček. Šlo o jednu z nejdrsnějších karských vyšetřovatelek. Přesto ale nesplnila svůj rozkaz a místo nařízené popravy nás zachránila. Měl jsem takové ženy rád – tvrdé, drsné, ale přemýšlející nad tím, co dělají a proč. Civilní karský oděv, jež měla na sobě ona i tři členky jejího komanda, připomínal kabát, který jsem nosil na Jednotykadlákovu památku. Zdálo se, že se v něm necítila zrovna nejlépe. Nejspíš to byl dar od ta-nečníků petragunu.

Jen co Kraksnu opustil modul s profesorkou a Gerasimem, otevřeli jsme uzel vesmírného proudu a zmizeli v něm. Gertruda zase vyplivla nějakou prognózu, ale mně to bylo jedno. Potřeboval jsem spát a čekalo mě pár dnů, než se vrátíme na bojiště. Zalezl jsem do ústraní toho, čemu jsem začal říkat „moje kajuta“. Dost možná to původně byla ubikace posádky. Místnost měla dvacet metrů čtverečních, a teď už dokonce i záchod a sprchu. Tuhle vymoženost jsme sem nainstalovali my. K tomu čtyři postele, které jsem však postupně rozebral a sestavil z nich